

[Ib Thyregod.]

ærede medlem nævne overformynderiets særlige forhold. Det må vel her siges, at overformynderiet, som oprindeligt var skabt med det formål i særlig grad at værne de umyndiges midler, vel stadig har dette formål, men på grund af den lovgivning, vi har haft, ikke har formået at leve op til det. For det første har prisudviklingen medført, at de midler, som indsættes i overformynderiet for en umyndig, efterhånden forringes gennem inflationen, således at den pågældende, når han bliver myndig, får penge udbetalt, som har en langt ringere købekraft, end da de i sin tid blev indsat. Pengene forrentes med en — set i forhold til, hvad der ellers kan opnås — lav rente, og de udbetales med det samme beløb i kroner og øre, som blev indbetalt. Overformynderiet har ikke adgang til at anbringe disse penge i aktier og kan kun i meget begrænset omfang anbringe dem i fast ejendom, og det er vel et af de spørgsmål, som det må være naturligt at se på, om man ikke her kan udvide overformynderiets muligheder med hensyn til anbringelse af umyndiges midler.

Under udvalgsbehandlingen har også været rejst spørgsmålet om at lade de lokale pengeinstitutter overtage en del af den forvaltning, som overformynderiet hidtil har haft, og der har, som det fremgår af betænkningen, været tilslutning til denne tanke. Men den højtærede justitsminister har ment, at det måtte være rigtigt, at man afventede udvalgsbetænkningen om overformynderiets forhold, før man tog endeligt standpunkt til sagen. Man har drøftet den praksis, som i øjeblikket foreligger, hvorefter tvangsarv for umyndige, der er båndlagt i overformynderiet, ikke kan kræves overført som båndlagt til andet pengeinstitut, når arvingen bliver myndig, og den højtærede justitsminister har lovet udvalget, at denne praksis skal blive ændret.

Der er også problemet om, hvorledes det går, hvis der bliver udtrukket en obligation eller der på anden måde skal anbringes penge i andre værdipapirer. Overformynderiet kan her sætte en frist for anbringelse, som ikke kan overskrides, hvis pengene skal anbringes på anden måde. Også dette spørgsmål er rejst. Vi finder det ikke rime-

ligt, at man fra overformynderiets side skal kunne sætte en sådan afgørende frist, men spørgsmålet om overformynderiets forhold må tages op, når betænkning foreligger fra det justitsministerielle udvalg vedrørende overformynderiets forhold.

Der er 4 punkter, hvorom der er uenighed mellem mindretallet og flertallet.

Det er for det første spørgsmålet om fætres og kusiners arveret. Ved sidste behandling af ændringer i arvelovgivningen var der enighed om, at fætre og kusiner stadig skulle være legale arvinger. Regeringspartierne har nu ønsket gennemført en ændring, således at fætre og kusiner udgår som arvinger, medens derimod onkler og tanter fortsat skal være legale arvinger. Jeg synes ikke, det er rimeligt at foretage en sådan sondring mellem den ældre generation, onklerne og tanterne, og fætrene og kusinerne, den yngre generation, og henviser her til de betragtninger, der er gjort gældende af højesteretsdommer Trolle i den artikel, der er citeret i udvalgsbetænkningen. Nu har man sagt fra den anden side, at spørgsmålet om fætres og kusiners arveret er et spørgsmål af forholdsvis ringe betydning, det er forholdsvis små beløb, der normalt går til fætre og kusiner, men det kan efter min opfattelse ikke være afgørende. Navnlige på landet føler man sig i mange tilfælde nært knyttet til fætre og kusiner, medens man på den anden side ikke i alle tilfælde finder det rimeligt at oprette testamente, som man så er henvist til. Det kan være, fordi døden kommer uforudset måske på et tidligt tidspunkt; det kan også være, fordi mange ikke ønsker at oprette testamente, ikke ønsker at beskæftige sig med disse ting, og det kan være det forhold, at formuen er så beskedent, at man ikke får den tanke at oprette testamente; endelig kender man måske ikke disse regler i arveloven.

Vi må mene, at i disse tilfælde er det rimeligere, at denne arv tilfalder fætre og kusiner, end at den går direkte i statskassen, og derfor har vi stillet ændringsforslag nr. 1, hvorefter fætres og kusiners legale arveret bevares.

Ændringsforslag nr. 5 i betænkningen vedrører de såkaldte mellemdøde børn, som det ærede medlem hr. K. Axel Nielsen også har omtalt. Vi mener, at der her er et hen-